

Tertúlia

Teresa Costa-Gramunt
Vilafranca

Terra Nutrix

Per trencar el silenci

El 2 d'abril, dia dedicat a l'autisme, es va presentar al Casal del Metge de Barcelona, *Autisme. Trencuem el silenci amb la poesia* (Viena). L'acte va estar il·lustrat amb un recital poètico-musical de Salvador Pané. Els drets d'autor d'aquest llibre en el qual han col·laborat més de cent-cinquanta poetes, es destinaran a entitats de Catalunya i les Illes Balears que donen servei a les persones amb autisme i a les seves famílies.

De l'autisme, un trastorn del desenvolupament cognoscitiu que es manifesta en la primera infantesa, no en sabem gaire res. El que sí sabem és que aquest trastorn no afecta només l'infant sinó a tota la família. L'infant que pateix aquest trastorn té problemes en la modulació de les relacions socials, en la comunicació verbal i no verbal, es mou amb dificultats en la relació afectiva, presenta un trencament de contacte amb la realitat. No es coneix l'origen de l'autisme. Es diu que pot tenir una causa orgànica, una possible immaduresa de les neurones.

Ara com ara les teràpies són de suport a l'infant en tots sentits: mèdic i conductual. El món de la persona amb autisme, tan hermètic, sembla que no només és incomprendible per a ell mateix sinó per a gairebé tothom, llevat dels pares i dels terapeutes, que s'esforcen, i s'esforcen molt, a entrar en aquest món i mirar d'ajudar en la mesura del possible la persona afectada.

Per desconeixement de la societat en general, a l'autisme l'embolcalla un gran silenci. Per apropar-se a

“

A l'autisme l'embolcalla un gran silenci

les persones que pateixen aquest trastorn, s'ha impulsat el *Projecte Àgata*, que té com a finalitat sensibilitzar la població sobre l'autisme. El *Projecte Àgata* ha estat impulsat per Gabriel Maria Pérez, poeta i pare de l'Àgata, una nena de 13 anys amb aquest trastorn que afecta 6 de cada 1000 infants. Gabriel Maria Pérez, i els poetes Marta Pérez i Sierra, Eduard Miró Saladrigas, Miquel Àngel Lladó Ribas i Víctor Panicello, escriptor de narrativa, han tingut cura d'aquest llibre col·lectiu que s'encapçala amb un pròleg del reconegut periodista Josep Cuní, i un altre pròleg de Laura Borràs, directora de la Institució de les Lletres Catalanes.

El *Projecte Àgata* parteix de la certesa que a través de la paraula poètica es poden bastir ponts en l'entesa d'un trastorn encara tan encerclat d'incomprensió, d'aïllament, de silenci. Per trencar aquest silenci que cenyeix les persones autistes i el seu entorn més proper, ha sorgit un poemari 'únic, emotiu i compromès', com figura als crèdits del volum. Ho és.

Sovint pelegrins del misteri, els poetes aplegats en aquest llibre sobre l'autisme s'han posat a caminar pels seus viarans i n'han extret les flors precioses fins i tot d'allò que encara no entenem. Dic encara perquè en tot poeta hi ha la voluntat no només d'intel·ligir la realitat i de traspasar fronteres formals i de sentit, sinó d'aprendre alguna cosa pel camí de l'escriptura, trencant així el silenci i buscant la comunicació amb la paraula nua, sense artifici.

Tant parlar de la felicitat

M'he quedat de pedra. Aquest matí he descobert que el dia 20 passat va ser la segona vegada que es va celebrar el Dia Mundial de la Felicitat. Tot ha sigut per la meua dèria de fullejar diaris endarrerits mentre esmorzo i, esclar, després de les nostres converses creuades sobre l'excés de felicitat, quan m'he topat amb un article del diari *La Vanguardia*, del diumenge 23 de març, de la **Cristina Sánchez Miret**, anomenat "Felicitat, tresor diví", l'he llegit. L'article en qüestió comença dient que el vicepresident de Colòmbia, Angelino Garzón, ha rebutjat el càrrec d'ambaixador al Brasil perquè tem que el clima del país no li vagi bé al seu gos. (Aquest senyor s'ho ha de fer mirar). La periodista aprofita aquestes declaracions per parlar de les diferents coses que són per uns i altres el que se'n diu felicitat i esmenta la instauració del dia dedicat a aquest sentiment. Sobre aquest fet he trobat la següent informació: **"Gràcies a una iniciativa del Regne de Butan, que considera aquest sentiment com el més important del Producte Interior Brut, el 28 de juny del 2012, l'Assemblea General de les Nacions Unides, en la resolució 66/281, publicada el 12 de juliol, decideix proclamar el 20 de març, Dia Internacional de la Felicitat. Imagina't, la felicitat equiparable al Producte Interior Brut. Ara sí que estic tranquil·la, però, sobretot, el que s'ha quedat ample és el Sr. Ban Ki-Moon.**

He estat molt entretinguda en aquesta pàgina, ja que també hi ha un article d'en Sánchez Piñol, on li surt la vena antropòloga/experimentada i què vols que et digui, també va de gossos, en aquest cas menys aristòcrates i hi diu coses massa fàcils: **"Els gossos urbans plantegen un problema tan previsible com irresoluble... i mentrestant centenars de milers de gossos continuaran tocant-nos la pera, udolant quan senten la sirena d'una ambulància, despertant-nos amb lladrucs diumenge al matí... No crec que en tot Barcelona quedi una cantonada lliure de pixades de gos..."** Acaba dient que hauríem de repensar la nostra relació amb les bestioles i ubicar-les a la natura i dirigir el nostre amor a qui realment el necessita, que són els nostres ciutadans menys afavorits. No sé com es podria fer això, creu-me. Potser un nou flautista d'Hamelin els podria atraure i portar-los fins a la muntanya. És clar que llavors ens lamentaríem de no poder-hi anar amb moto i quads i deixar-la malmesa, ja que estaria plena de gossos salvatges. Tampoc no veig fent cua ningú per fer companyia a la gent que ho necessita i, és veritat, la qüestió dels pipis és irresoluble, però no perquè als gossos els encanti embrutar les cantonades, sinó perquè és allà on els porten els seus amos/humans, a més ara hi ha un problema prou més fastigós, i és que són els homes els que fan pipi directament sense necessitat de portar cap animaló. I et puc assegurar que deixen un rastre prou més gran, si em guio pel que passa al carrer de casa meua. Què en farem, d'aquestes ànimes pixadores, les tornarem també a la natura? Contactem amb el ministre Margallo, per aquella qüestió del passeig sideral? Rafel, m'he esbravat. Dispensa.

"Darrere les paraules"

Rosa Soler
espigoladora@gmail.com

Rafel Marco Molina

Traductor. Director d'aixocomesdiu? marcoimolina@aixocomesdiu.cat

Jaume Mitjans

consultor de disseny
JMMD | jaumemitjans.com

www.afersinterns.wordpress.com

Afers interns

James Moriarty

Si és veritat que «el valor d'un home es mesura pel seu nombre d'enemics» (segons cita que s'atribueix al filòsof Arthur Schopenhauer), això vol dir que no jo sóc ningú; perquè, que sàpiga, ara mateix no en tinc cap, d'enemic. Ni un! Però com pot ser que, amb gairebé 7.500 milions d'habitants al puto planeta, ni un de sol m'odiï amb totes les seves forces? És horrible! És increïble! És clar que, si no tens enemics, és que no li importes a ningú o bé ets del tot inofensiu; per tant, ningú et considera un rival. I això és molt frustrant! Gairebé indignant, insuportable!!! De fet, ni tan sols tinc algun conflicte irreconciliable amb cap membre de la meua família! I mira que som colla (uns 30 només en el cercle més proper). És més, a data d'avui, fins i tot em parlo amb totes les meves 'ex' (que tot sigui dit, no són gaires). Pitjor encara: resulta que qui em va clavar "la paliza de mi vida" continua sent un dels meus millors amics. Tampoc en l'àmbit laboral-com a professional del *design management*- tinc rival; pel que sembla, sóc l'únic consultor de disseny freelance que opera al Gran Penedès. I això em representa un greuge enorme! Doncs com puc transcendir

“

Pel què sembla, sóc l'únic consultor de disseny freelance que opera al Gran Penedès. I això em representa un greuge enorme!

sense un rival digne? Perquè només per comparació, a un reconeixen el valor i el talent. És com les ties bones, que surten de festa amb l'amiga menys agraciada del grup per tal de captar encara més l'atenció dels nois. Per tant, s'ha de realçar i cal elogiar el paper dels enemics. Benvinguts siguin! Que són ells els que t'obliguen a rendir al màxim i a superar-te. Així que quants més enemics millor. De fet, el mateix els passa als superherois; sense cap contrincant a qui enfrontar-se, no tindrien necessitat d'actuar com a tals. Perquè els bons només sorgeixen quan han de lluitar contra el mal, i d'aquí el paper fonamental de les grans mentes criminals. Deu ser per aquest motiu que els trobo molt més interessants, els supermalvats: solen ésser personatges turmentats, obsessiats i alimentats per alguna rancúnia del passat o bé per l'enorme frustració de no sentir-se prou valorats. Doncs a la llum de tot l'argumentari exposat, potser m'hauria de replantejar a la inversa la qüestió dels enemics i dedicar els meus esforços a convertir-me en un geni del mal, que llavors ja em sorgirà el Sherlock Holmes de torn.